

Ļaunajam cilvēkam nepatīk mazas kucītes un kucēni

Tad kāds ar troksni atrāva sarga būdas durvis. Nelikdamies zinīs par aukstumu, kas aumaļām ieplūda silti sakurinātajā telpā, uz sliekšņa stāvēja Šefs!

Uzreiz bija skaidrs, ka viņš ir ļauns cilvēks. Jo izskatījās tieši tā, kā parasti izskatās ļauni cilvēki, kuru ļaunums redzams pa gabalu. Šķidru zaļas krāsas bārdeli. Biezām, kopā saaugušām uzacīm, šaurām, dziļi pierē paslēptām acelēm un lielu puņķi, kas tam bija piesalis pie deguna.

– Nu? – viņš strupi noprasīja.

Zefīrs noplātīja rokas.

– Četras kucītes un viens kucēns, bet ļoti maziņš.

– Ko? – Ļaunais cilvēks nikni iebrēcās un, beidzot aizcirtis aiz sevis sarga būdas durvis, gandrīz uzkāpa Puikam.

– Brrrr! – norūca Bargā, un tas suņu valodā nozīmē “uzmanīgāk taču!”.

– Ko mēs tagad ar tiem iesāksim? Es prasu: ko mēs iesāksim? – Ļaunais cilvēks izlikās Bargās rūcienu nedzirdam, lai gan patiesībā viņam no tās bija bail. Tāpēc vajadzēja Zefīru, kas diendienā noņēmās ar Bargo, baroja, dzirdēja un visādi citādi rūpējās par to.

– Būtu kārtīgi suņi, nevis tādi mazi nīkuļi, varētu kādam pārdot un tikt pie naudas. Bet šitādus jau neviens nepirks, – turpināja vīrs ar zaļo bārdu un pie deguna piesalušo puņķi, kas tagad siltumā pamazām sāka atkust.

– Nepirks gan, – Zefīrs piekrita.

– Tad kas viņus baros? Es, vai? – Ļaunais cilvēks nikni turpināja. – Tu zini, cik man tas izmaksās, kamēr šitie kverplī izaugs?

– Nu... nu sākumā jau viņus baros Bargā pati. Ar savu mātes pienu, – Zefīrs mēģināja iebilst.

– Kas vēl nebūs! Bargajai jāsargā teritorija, nevis jābaro bērni.

Zefīrs gan klusu nomurmināja, ka te jau patiesībā nav ko sargāt – vienīgi vecas, nevienam nevajadzīgas, sarūsējušas mašīnas, tomēr skaļi teikt to baidījās. Šefs viņam maksāja algu un pēc tam, kad nodega Riharda māja, ļāva dzīvot sarga būdā. Jo viņam pēc ugunsgrēka nebija citur, kur palikt.

– Kas notiks, ja kāds apzags autokapsētu, kamēr Bargā ņemsies ar saviem bērniem, ko? – Ļaunais cilvēks nelikās mierā. – Šeit taču ir tik daudz lielisku, vecu, sarūsējušu mašīnu. – Viņš atvēzējās un gribēja ar kāju iespert mazajam Puikam, kurš, pazīdis mātes pienu, bija aizmidzis telpas vidū. Vienīgi Bargās nīkains rrrrrrrrr – “pamēģini tikai!” un atieztie zobi lika tam steigšus pārdomāt.

– Labi, – viņš noteica. – Kas noticis, noticis. Gādā, Zefīr, lai rīt no kucēniem te vairs nebūtu ne smakas. Un lai Bargā kā parasti pa dienu sēdētu pie ķēdes, bet pa nakti sargātu autokapsētu. Ja ne, es tevi pašu pieķēdēšu viņas vietā.

– Bet kur lai es kucēnus lieku? – Zefīrs nesaprata.

– Kur gribi! Pārmet pār žogu, aiznes uz miskasti, noslīcini spainī.

– Nē, – klusu nomurmināja Rihards, kuru citi cilvēki sauca par Zefīru.

– Ko tu teici? – ierēcās Ļaunais cilvēks, beidzot noslaucīdams no deguna puņķi, kas pa šo laiku bija pilnīgi atkusis.

– Es teicu... es teicu, – uzrunātais stostījās, skatoties uz mazajiem, melnajiem kamoliņiem – suņu meitenītēm, kas gulēja, piespiedušās mātei, un sarga būdas vidū aizmigušo suņu puiku.

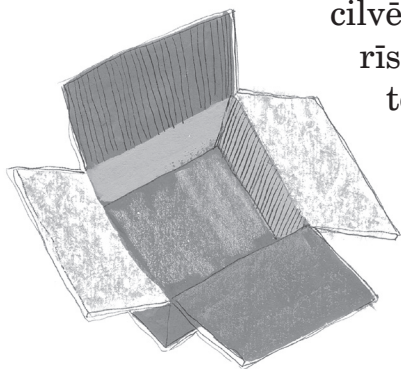
Beidzot viņš saņēmās.

– Es teicu, ka to nedarīšu.

– Kas tu tāds esi, ka runāsi man pretī! – Šefs blāva. – Kā tādu kukaini es tevi varu nospīest ar vienu pirkstu.

– Es zinu, – Rihards atbildēja, beidzot iztaisnodams muguru, jo tikai muguras iztaisnošana tam deva drosmi. – Es zinu, ka jūs mani varat kā tādu kukaini nospīest ar vienu pirkstu, jo es esmu tikai mazs, sīks cilvēciņš, kuru visi sauc par Zefīru. Tomēr, kaut arī es esmu mazs, sīks cilvēciņš, kuru visi sauc par Zefīru, es neesmu slepkava un kucēnus nenogalināšu.

– Ha, ha, ha! Ne... ne... nenogalināšu, – Ļaunais cilvēks mēdījās. – Ja tu to nedarīsi, tad es pats izdarīšu. Saliec tos nīkuļus kādā kastē. – Un, redzot, ka Zefīrs vilcinās, uzkliedza. – Nu žiglāk, žiglāk! Citādi tūlīt izdzīšu tevi ar visiem kucēniem no sarga būdas. Viņi nosals un tu arī, ja reiz gribi būt tāds varonis.

Tāds varonis, lai nosaltu kopā ar kucēniem, Zefīrs nebija. Tāpēc jau visi viņu sauca par Zefīru. Sapratis, ka nav citas izejas, viņš sameklēja lielu kartona kasti un uzmanīgi sāka tajā likt nesen pasaulē nākušos mazuļus.

Suņu mamma aizdomu pilna caur pieri glūnēja, kā Rihards viņas bērņus liek kastē. Bargā nezināja, kāds liktenis tos sagaida.

– Errerr! Ko tu ar tiem grasies darīt? – viņa tam nikni uzrūca, grasīdamās slieties kājās, lai aizstāvētu mazos.

– Neuztraucies! Viss būs labi. Viss būs čiki-briki. Tā vajag! – meloja Zefīrs, ar vienu aci bailīgi skatīdamies uz Bargo, ar otru – uz Šefu. Un suņu mamma viņam noticēja, jo tieši Zefīrs taču bija cilvēks, kas to dienā dienā baroja, pa reizei iedeva kādu kārumu un pirms brīža palīdzēja laist pasaulē kucēņus. Vai nu viņš tai un tās bērņiem pāri darīs... To Bargā nespēja iedomāties.

Vienīgi, kad Ļaunais cilvēks, paķēris kasti ar kucēņiem, izmetās no sarga būdas, suņu mammai beidzot viss kļuva skaidrs. Izrādījās, ka cilvēki to piemānījuši.

Bet bija jau par vēlu.

– Piedod! Labāk viņi nekā arī es kopā ar tiem, – Rihards teica, mēģinādams attaisnot savu rīcību. – Gan jau mēs abi sadzīvosim arī turpmāk. Galu galā nekas cits neatliek. Tev te ir sava suņa būda, man atkal sava sarga būda.

Paliecies uz priekšu, viņš mēģināja kuci noglāstīt. Bargā neļāvās. Atvirzījusies tā paslēpa galvu ķepās, un no kreisā acs kaktiņa pāri purnam noritēja liela, rūgta suņu asara.